

Amelimizdeki beyaz noktalar

Kocaeli-Kandıra'dan Ahmed Said Oral: "Bir hadiste yüz adam öldüren birisinin bağışlandığı bildiriliyor. Peki, kul hakkı meselesi de var! Bu hadisi nasıl anlayacağız?"

Hadis-i şerif, Buhari'de ve Müslim'de geçiyor. Hadisi özet olarak hatırlayalım: Peygamber Efendimiz (asm) buyuruyor ki, geçmiş ümmetlerden bir adam vardı. Doksan dokuz kişiyi öldürmüştü. Gel zaman, git zaman, adam bu ağır günahın ızdırabından geceleri uyku uyuyamaz oldu. Gözyaşları içinde günahkâr olduğunu hatırlıyor ve durmadan ağlıyordu. İçinden, "Allah beni affetmez!" diyor, ümitsizce hıçkırıklara boğuluyordu. Adam affedilip edilmeyeceğini araştırmaya başladı. Ona bir rahip gösterdiler. Adam rahibin kapısını çaldı. Ve doksan dokuz kişinin canına kıydığını, şiddetli pişmanlık yaşadığını, kendisi için tövbe imkânı olup olmadığını sordu.

Rahip, şaşkınlıkla adamı baştan aşağı süzdü ve kafasını kaldırdı: "Hayır, olmaz!" dedi.

Adam silâhını çekti ve rahibi öldürdü. Ve öldürdüğü adam sayısını yüze tamamladı. Fakat adam pişmanlık ve üzüntü içinde boğulacak gibi kalbi daralmaya başlamıştı. Gözyaşları sel olmuştu. Yeniden kendisine tövbe yolu gösterecek bir âlim aramaya başladı. Ona âlim bir kimse tavsiye ettiler.

Hiç durmadı, gitti, âlim kimsenin kapısını çaldı. Ona: "Ben yüz kişi öldürdüm. Benim için tövbe imkânı var mıdır?" dedi. Âlim:

"Seninle Allah arasına kim girebilir oğlum? Elbette dilersen tövbe edebilirsin!" dedi ve devam etti: "Fakat sen buralarda yaşama! Buralar fena yerlerdir.

Buralarda başın gınahtan kurtulmaz. Sen falan yere git! Orada Allah'a ibadet eden bir cemaat vardır. Onlara katıl ve onlarla birlikte sen de ibadet et!" dedi.

Adam âlime teşekkür etti ve ibadet eden cemaate katılmak için hemen yola çıktı. Fakat yolu yarılarmıştı ki, ecel gelip çattı. Canını almak üzere rahmet melekleri ile azap melekleri hazır bulundular ve tartıştılar. Azap melekleri:

"Bu adam hiçbir hayır işlemedi!" dediler. Rahmet melekleri:

“Ama bu adam bütün kalbiyle tövbe etti. Allah’a yöneldi” dediler.

Fakat bir sonuca bağlayamadılar. Allah (cc) hakem olmak üzere üçüncü bir melek gönderdi. Hakem melek:

“Geldiği yer ile gideceği yer arasını ölçünüz! Adam hangisine yakınsa oraya aittir” dedi.

Melekler adamın geldiği yer ile gideceği yer arasındaki mesafeleri ölçtüler.

Adam aslında geldiği köye daha yakın bulunmaktaydı. Peygamber Efendimiz’in (asm) aynen ifadesi şudur: “Allah adamın köyüne, ‘Uzaklaş!’; gideceği köye ise ‘Yaklaş!’ diye vahyetti. Böylece ölçümde adam gideceği köye yakın bulundu ve bağışlandı.”¹

Peygamber Efendimiz’in (asm) verdiği haber böyle! Haber sahih kaynaklarımızda geçtiğine göre doğruluğundan şüphe etmemize gerek yok! Demek Allah, kullarını bağışlamak için aslında—tâbiri caizse—bahaneler arıyor! Kulunun tövbesini beğenince, Külli İradesi’yle sebepleri de dilediği gibi yönlendiriyor: Hakem melek gönderiyor, yolu ölçtürüyor, yeryüzüne vahyediyo, yakını uzak kılıyor, uzağı yakın ediyor, azap meleklerini ikna ediyor. Ve bu olaydan Peygamberini (asm) haberdâr ediyor. Tâ ki, ümmeti tövbe konusunda cesaretlensin!

Yüz kişinin hakkı ne olacak dediğinizi duyar gibiyim! Rahip de ölenlerin derdine düştüğü için ölmedi mi? Ama bağışlayan Allah’tır! Ölenler de Allah’ın kullarıdır. Ve Allah muhtemel ki, ölenleri de bağışlamıştır! Onlara öldürülmekten doğan haklarını geniş hazinesinden vermiştir. Çünkü Allah âdildir ve zulmetmez. Netice itibariyle bu hadiste Peygamber Efendimiz (asm) günahkârları mutlak biçimde tövbe etmeye davet etmiştir. Allah’ın tövbe eden bir kul hakkında kolaylık sağladığı anlaşılıyor.

Bu örnekle Allah (cc) tövbeye güvenerek kul haklarını payimâl edin demek istemiyor şüphesiz. Kul haklarına dikkat etmemiz elbette gerekiyor. Ve çetin bir mahşer elbette var.

Tövbeye güvenilerek günah işlenmez. Ama günah işlenince her şekilde tövbesi vardır. Kul tövbe etmek isteyince, Allah kapıları kapatmıyor. Bediüzzaman buyurmuştur ki: “Ef’âl ve a’mâl-i beşeriyede bazı harika fertler bulunur. O fertler eğer iyilikte gitmişse, o nevilere medar-ı fahrlarıdır. Yoksa medar-ı şeâmetleridir.”² Bazen amelimizde öyle bir beyaz nokta bulunur ki, Cenâb-ı Hak o beyaz nokta için çok büyük günahlarımızı affedebiliyor.

Bu hadiste dikkatimizden kaçmayan bir diğer husus da, insan kendi başına ve fenâ bir çevre içinde günahlara sürüklenebilirken, muttakî bir cemaat içinde kendini

günahlardan koruyup Allah'a yönelmesi daha kolay olmaktadır. Çünkü cemaat ruhu insan üzerinde pozitif enerji meydana getirmektedir. İşte bu nedenle Bediüzzaman şahs-ı mânevî kavramına büyük önem vermiş ve: "Şöyle bir cemaatin şahs-ı manevisi bir veli-i kâmil hükmüne geçebilir"³ demiştir.

DUÂ

Ey Tevvâb-ı Afüvv! Tövbe isteyen, tövbe emreden, tövbe için bahaneler yaratan, tövbe edeni bağışlayan, bağışladığına mahşerde divan açmayan, tövbe edenden razı olan Sensin! Hata eden, hatasız günü geçmeyen, hatasını itiraf etmeyen, tövbede duyarsız kalan benim! Beni, annemi, babamı ve bütün ehl-i imanı bağışla! Âmin!

Dipnotlar:

1- Riyazu's-Salihin, 1/20 2- Sözler, s. 313

3- Mektubat, s. 361